

Lesz még...

Zizzennek a fehér fémlemez, és a relaxa lehuny szemhéja alól pici huzat libben a szobába. Éppen csak megérinti az arcát. Na végre! Az egér tömött számsorokat dobál a monitorra, s a számítógép olyan forró levegőt kever odalent, hogy papucsban is izzad a talpa. A férfi ökle mellett arasznyira fényes cigarettásdoboz; egy szál Sophianae kacéran keresztben fekszik a nyílásában. Akkorát pöcköl bele a mutatóujjával, hogy dobozostól a relaxán landol.

Megismerte a mögötte álló kolléganőjét a parfümje illatáról. Ha most megint rágyújtani hívja – megesküszik -, megszabadítja egy maroknyi hajától, attól a hol ilyen, hol olyan szökétől.

- Sanyi... miért akartad a cigit kilőni az ablakon? – lép hátrább, ütéstávolságon kívülre a lány.

- Zsazsa... elmész a... abba a, oda a ... bánatos, bűdös bagózó helyedre, amíg szépen vagyunk! Oké?

- A lány csábosan végignyálja a cigarettát, és nagyot csettint a nyelvével. – Pedig hoztam neked is egy blázt, főnök... ezt, ni! – csicsergi. – Különben négy óra van; nem hallok a ricsajt, a lifteket?

- Kösz, Zsazsa... - egyenesedik fel a magas, középkorú férfi. Tengerkék szemén sóvár nikotinéség meg egy grimaszra nyúló kényszermosoly a szája szegletében. Majdnem leveri megnyúlt orrával a hőmérőt a falról. Digitális kijelzője huszonnyolc fokot mutat meg július huszadikát.

A TESCO-körforgalom előtt hatalmas dugó; rendőrök hadonásznak, mentő vijjog a klinika felől. A másik sávban Zsazsa fésülködik legújabb hapsija mellett az Audiban, fél szeme a főnökén. Csücsöri ajkai közé illeszti a cigarettát, nyelvével billegeti, föltolja az orrára. Sanyi „bemutat” neki, a hapsi örjög, ki akar szállni, bugrisoz, gazemberez, anyázik. Ki akar ugrani az ablakon, elégtételért lihegve. Zsazsa lehúzza a trikójánál fogva, és a fülébe súgja a varázsszót. A férfi hegyes köpése telibe találja a jobboldali tükröt. Zsazsa széttárja tenyereit: - Ilyen ez, főnök... - bólogat hozzá.

A reggel bekészített kávé leereszti gyorsan. Ugyan mit csinálhatnak az ikrek a Maminál Csornán? És Irén? S a nagylány az erdei táborban? Hiányoznak is, meg nem is. A kávéba pöccinti az édesítőket, tejet csurrant bele, orrába szökik a pezsdülő aroma és elszabadítja az ingereket, szinte látja az orrán kitóduló füstöt. Ingzsebére üt a tenyerével, az öngyújtóra. Hosszasan bámulja a cigarettásdobozt a rádió tetején, szájában összefut a nyál, s a kávé zamata tovább spanolja, darálja az idegeket. – Meg fogom állni – sziszegi a foszforig rágott gyufaszál mellől. Aztán egy hajtásra lenyeli a kávé, forrósága hólyagot üt a nyelvén. Azt se bánja már. El, csak el innen... vadászni... gyorsan! De ott még rosszabb lesz, dobban a szívébe a balsejtelem. Az erdőn az izgalom bölcsője a nyugalom. Ah! Nyugalom... Cigi nélkül, hogyan? K. Sándor programozó hosszasan bámulja a hátizsákját a kávé megkeseredett áhítatát forgatva a szájában. Azért se! Benyúl a hátizsák oldalzsebébe, és a vészartalékot – egy fél doboz Sophianaet – a telefon mögé hajítja, tartalma a sublót mögé potyog. Eltemetett ez is végre...

Nincs szerencséje. A vadászati körzet határán kombájnok dohognak csatasorban észak felé; az osztrák földbélő utolsó, százhektáros búzatábláját aratják. Nagy ívben balra kerül tehát. A Csipkebokros-út másik oldalán az árpatarlót mohón felverte már a parlagfű meg a számartövis, térdig érő gatzenger, benne kemény özhajszák nyolcasai, odébb egy szobányi friss forgatáson szédített szalmabála szerteszórva... disznók, ennyire a pataktól?

A tegnapelőtti hatalmas zivatar jól feláztatta a földet a barázdában; kétszer is átlépi a torzkörmű nagy bak nyomát a disznótaposás sűrűjében. Ismerlek jól, öreg... ma még látjuk egymást! Remélem... Az őzapó mintha hallaná: hatalmasat ordít a fűzbokor hűvösében - megrándul a vadász vállán a puska -, és a gatzenger fölé vörösbarna csontkifliket rajzol sebes iramodtában a vén, izgága bajnok. Majdnem feldönti a szemkihordó traktort. Megállj, zsvivány! A gépész szája sarkában csikkre égett cigaretta lóg, fejét vizes konyharuhából formázott, csinos fejdísz ékesíti. Úgy néz ki, mint Jasszer Arafat fénykorában. Biccent egyet, csak úgy, a jó modor miatt, aztán kipöcköli a vadász elé. Óriási a kísértés, nyálat fakasztó, nyelőcsövet, gégét szorító. Talán nem néz hátra... Még felgyújtja ez az ökör a tarlót! Ráfúj a szellet az álló gabonára... Talpát mérgesen megforgatja a csikken. A bak megáll a Répás-birtok sarkán, izmai kispannolva, nyaka nyúlik, átkozódik. Megállj, öreg csibész! Az őznek is hasonló a véleménye, mondja is többször, aztán elvágat a gabonában.

A Kutas-dűlő más és jobb a világ: a szálás – erdő már langyosabb árnyéket csipkéz a tarlóra, és a negyvenhetes számú magasles hívogató, hűvös tömbje ott támaszkodik az árokpart hajlatában. Bögölyök vérszomjas hada veti magát a vadászra. Oda se neki! Majd a füst... Ó, miket is beszélek? A vadász az ülésdeszkára igazítja a párnát, szegre a messzelátót. Csattan a zár meg a biztosító a három lőszer fölött, és a jó öreg Zastava beledől a sarokba, szokott helyére. Rágyújtani... ilyenkor rá kellene gyújtani, hogy az első, mély szippantás megforduljon a pattanásig dagadt, vérbő tüdőben... nyugtató örvénnyel... és az orr feszülő nyílásain át lassan kitóduljon a füst... bele a szőke szakáll őserdejébe... és a nyelv megérinthesse a szájpaplás édeskés boltozatát... a finom ízű nyál meg lecsorogjon a nyelv két oldalán, az ízlelő bimbók mellett... le a nyelőcsőbe... szinte nyelni sem kell... De csak az öngyújtó kattán, lángját a fuvalat jó irányba, a Csonka-domb felé görbíti. Aztán meglátja a cincért hosszú csápjával tapogatni a palánkon, amint egy félig szívott cigaretta sárguló csikkjét méla undorral megkerüli a deszkarésben. A vadász megcsippenti a füstszűrőt, óvatosan húzza ki onnan, nehogy szakadjon, papírja megsérüljön. Megszagolja. Ázott, dohos illata van, mint a kinnfelejtett sarjúszenának. De azért dohányszagot is őriz valamelyest... dohányszagot... Nézi a csikket a tenyerében. Ekkorát elnyomni! Biztosan meglátta a vadat az ipse... Ujjai gyűrűjében emeli a szájához a füstszűrőt. Csak legalább érezzem a számban... Nyelve hegyét a filterre nyomja, ajkait ráfonja a penészes, sárga papírra. Kattan az öngyújtó megint. A láng görbül a Csonka-domb meg a csikk felé is... milyen kellemes érzés, amikor a nagy slukk utáni apró leheletekben még mindig füstfoszlányok pajzánkodnak... a halántéket kéjesen megszorítja az erek feszülő hálója... és egy laza kézemeléssel ismétlődhet minden... Ahh! Azt a jó keservit neki! Kikapja a csikket a szájából és az ing zsebébe csúsztatja óvatosan, meg ne sérüljön, kár ne érje. Hátha mégis szükség lesz rá...

Nagyon furcsállotta, hogyan került mögéje észrevétlenül a két határőr. Ette a méreg. Felállt, tenyereivel toltá volna vissza őket, mérgesen hadonászott, kaszálta a levegőt. A Kaszás-gyerek... már megint ez az átkozott langaléta!

- Mi a lószart akartok? Betelefonáltam. Láttátok az autómát!? Vadászni szeretnék... érted, Kaszás Anti?! Vadászni!

- Sanyi bátyám, ezer bocsánat, muszáj volt... idejönni... Ugye, van egy jó cigarettája? Múltkor volt...

- Úgy érezte, hogy vasabroncsba zárt káposztás hordó a feje, és a káposztalében pajzán hódok vízipóloznak az agyával. Hogy még magyarulkodik? Ezeknek...A katona gondolatolvasó volt és látnoki képességeket csillogtatott meg. Még egy próbát tett, hátha...

- Talán van a kocsijában... szokott lenni...Hát persze! Amikor tegnap betette a forgalmiba a biztosítási kártyát, néhány szál a kesztyűtartóban volt is. Ledobta az indítókulcsot a katonának.

- A kesztyűtartóban van cigi. Biztosan van. A slusszkulcsot tedd a bal hátsó kerékre. Vissza ne gyertek! Anti, hallod!?

- A fickók boldogan osontak el a cserkeúton, lépésük puha, ágat sem roppantó. Csak az autó ajtaja koppant durván. Büdös kölkök!

- De mi a jó fenének jönnek vissza? Nem, nem ők azok... Vad poroszkál az emberek nyomán szaglászva kifelé, susog a sarjak levele. Meg-meglódul az a valami pár lépést, megáll, fülel. Az erdő szélén délnek fordul, mígnem a csend és a zölddel foltozott avar elnyeli végleg mozgásának zaját a szálásban. Őz lehetett. Talán bak, egyedül volt. A vadász aprólékosan végigtapogatja messzelátójával az erdő szegélyét. Semmi. Aztán ahogy fordítja forgószékben senyvedt, fájós csípőjét a párnán, meglátja a bakot a másik oldalon. All feszült testtel a parlagfű-tengerben és visszafelé figyel. A katonák valahol arra mehetnek el az erdősáv túloldalán. Mondtam, öreg, hogy még találkozunk!

Ezt az agancsot nem lehet eltéveszteni, oly' sokszor látta már. Visszarakott, de még így is erős, lépegető hatos, baloldalon – mint egy többől nőtt szemág – harmadik szár kajszul előre az agancstöből. Becsapódási hang nincsen, jelzést az őz nem ad, hosszúvágója végén bevágódik a szálásba. Pedig jól tudőre fogta, lapocka mögé kétujjnyival.

Rá kéne gyújtani... ilyenkor rá kell gyújtani! A cigaretta elég öt-hat percig is, talán még tovább. A füst íze megnyugtat... lassul a szív futama... csillapodik a láz. Lassan megszűnik az ujjak merevsége, a remegés a váll eresztékeiben... a térd hajlatában... a cserepes, forró ajkakra nikotinbő nyálat ken fel a nyelv... hűvös balzsamot... s a mély slukkok füstfelhőjében kétségbe esve fuldokolnak a szúnyogok. De jó is volt akkor! Azon kapta magát, hogy számolja a másodperceket. Nehezen, kedvetlenül ért el a háromszázig. Aztán zsebre vágta a rúdlámpát, és a hátára vetett zsákkal, puskával lecsúszott a létrán. Nyomában már a szürkület zárta össze mögötte a parlagfű szövevényét.

Nem a rálövés helyére, a beváltás pontjára húzta a lába, annyira biztos volt a lövésben. A bak ott is feküdt néhány ugrásnyira a szálásban. Villás cserfa közé esett be, fejét egy keresztben elágazó gyertyán-sarj föl tartotta. Amikor mellétérdelt, azonos fejmagasságuk meghittebbé tette a búcsúzás pillanatát az élettől, megadta annak tisztos méltóságát. Rá szoktam gyújtani ilyenkor... a jó keservit ennek a nyomorult világnak! – kaszált a megvérzett gallyacskával a levegőbe.

Cellofán, száraz papír zizzent a hátizsák alján, ahogyan a szerszámait kereste. Gyűrött dobozban egy szál törött cigarettát tartott a markában. Ledobta a földre. Erős vágyat érzett, hogy szétapossa. De nem tette. Üveg vizet, rongyot vett elő a kézmosáshoz. A kést jól meghúzta a fenővason.

Percek alatt ellátta a vadat, kezet mosott, és elrakott mindent a hátizsákba. A törött cigarettát kiegyenesítette és belecsúsztotta a kiürült töltényhüvelybe, füstszűrőjével befelé. Az öngyújtóval addig lángolta a végét – fújta is közben -, mígnem az vörösen izzott. Aztán a hüvelyt a bak bordájára állította. Mécsesnek, búcsúztatónak.

Lassan hamvadt a parázs, és az eldőlt hüvely mellől pörkölt szőr szaga csapott az orrába. A bak fejét a lábai közé hurkolta, mellre vette a hátizsákot meg a puskát és az őzet – másodsorra sikerült is neki – a hátára kanyarította. Remélte, hogy még lámpa nélkül kiér az autóhoz.

Régi nóta, édesapja nótája jutott az eszébe. Csak a szövegére emlékezne pontosan... hogy is volt. – „Lesz még a retikülbe’, meg a zsebünkbe’ ... finom dohány...” – lihegte a vadász, nem is volt az igazi vidám nóta, csak a levegő dallamos zenéje a ziháló tüdőből kiáramolva. – „Lesz még üres a Markó...” – de a szöveget már nem tudta tovább idézni, csak

fütyörészte a dallamot. Hej, ha Irén megtudja, hogy már nem füstölök, biztosan ő is abbahagyja...

A hátsó keréken ott volt a slusszkulcs egy gyűrött-szakadt Sophianaes dobozban egy szál cigaretta meg egy filctoll mellett. A dobozra ezt írták: „Kösz.” Na, megállj csak, Kaszás Anti!

Keszthelyi Jenő